

Prologi Deynarius, portaali Jossain kaukana on pimeä ja kauan sitten unohdettu paikka, jonka eräät mahtavat oliot ottivat kodikseen. Sinne oli mahdoton kenenkään ulkopuolisen löytää, sillä päästäkseen tuohon synkkään maahan, piti kulkea maagisen portaalin läpi. Portaalin, jonka haltiat sattumalta löysivät etsiessään turvapaikkaa ja uutta kotia. Matka tuon portaalin lävitse oli kenelle tahansa vaaroja täynnä. Siellä kulkijaa piinasivat katalat henget ja painajaismaiset näyt. Jos portaalin läpi matkaava ei osannut olla välittämättä häntä kiusaavista ja uhkaavista vaaroista, ne ottivat hänet valtaansa ja jättivät tuon paikan vangiksi, ikuisiksi ajoiksi.

Otuksien, joiden koti tuo Deynariukseksi nimetty paikka nyt on, oli kuitenkin helppo tehdä tuo matka, sillä ne olivat elämänsä aikana kokeneet jo niin paljon kauhua, menetystä ja surua, ettei mikään voisi koskaan tuntua hirveämmältä. Uusien asukkaiden saapuessa salattuun paikkaan, oli maa siellä kovin kitukasvuista ja miltei elotonta, eikä minkään aluksi uskottu kasvavan siinä. Kun jumalat aikojen saatossa olisivat hylänneet tuon paikan, koska heidänkään mielestä siellä tuskin kukaan tulisi koskaan asumaan. Mutta pikkuhiljaa tuo mahtava otuksien joukkio sai huomata, että niinkin ankeassa ja elottomassa maaperässä voi saada elon kipinän syttymään, jos vain tarpeeksi yrittää ja jaksaa siihen uskoa. Hyvin pian maa kaikkialla alkoikin vihertää ja uudet asukkaat saivat mahdollisuuden elämään. Otukset yhdessä pienen haltiajoukon kanssa, jotka olivat heidän mukanaan sinne tulleet, antoivat maalle nimeksi Deynarius, joka tarkoittaa haltiaksi "unohtumaton". Sillä tuo paikka olisi nyt haltioiden sekä mahtavien, suomuniskaisten olioiden, lohikäärmeiden koti. Kauan sitten, (kukaan ei tarkalleen muista kuinka kauan) elivät ihmiset, haltiat, kääpiöt ja lohikäärmeet sekä myös jättiläiset ja örkit sulassa sovussa keskenään. Kunnes kaikki muuttui erään haltiasuvun ja lohikäärmeiden tehdessä sopimuksen yhteisistä maa-alueista sekä tavaran vaihdosta. Jossain vaiheessa tuo haltiasuku, jonka nimeä ei kukaan muista, huomasi jääneensä pahasti alakynteen. Sillä lohikäärmeet olivat varastaneet ja huijanneet haltioita niin useasti, että haltioiden oli vaikea enää luottaa niihin. Mistään väärinymmärryksestä ei voinut olla kyse, koska haltiat osasivat kyllä kommunikoida lohikäärmeiden kanssa. Heillä oli kuitenkin ratkaisu ongelmaan millä he saivat lohikäärmeet taas puolelleen. He nimittäin olivat keksineet taikaeliksiirin, jonka avulla maailmaan saataisiin uusi ja kaikista mahtavin lohikäärmelaji. Ainoa ehto haltioilla tälle eliksiirin luovuttamiselle oli, että lohikäärmeet jatkaisivat kauppasopimusta sekä luovuttaisivat jatkossakin haltioille hyödyllisiä ainesosia, (kuten mm. lohikäärmeen nahkaa, kynsiä ja luuta) joita he tarvitsisivat magiansa kehittämiseen ja jotta heistä tulisi ylivoimaisesti vahvin kansakunta koko maailmassa.

Kun sitten kaksi lohikäärmettä risteytyi keskenään juotuaan taikaeliksiiriä, syntyi lohikäärme, joka kasvaessaan oppi ottamaan minkä tahansa ihmisen, haltian tai kääpiön hahmon itselleen. Niitä alettiin kutsua muuttujiksi. Tusinasta syntyi nopeasti satoja, ja lopulta tuhansia muuttujia. Ne levisivät hyvin nopeasti ihmisten, haltioiden ja kääpiöiden keskuuteen. Pian kenenkään oli mahdoton sanoa kuka oikeasti oli se joka väitti olevansa ja kuka lohikäärme, muuttuja.

Haltiat olivat varoittaneet muuttujia parittelemasta kenenkään muun kuin omaan lajiin kuuluvan kanssa. Aluksi kaikki menikin hyvin kun muuttujia oli vain kymmeniä, mutta hyvin pian eliksiirin keksinyt haltiasuku kuitenkin huomasi, että oli mahdotonta estää muuttujia "muuttumasta" heidän kaltaisekseen joiden parissa ne yhä enemmän ja enemmän viettivät aikaa.

Eliksiirin keksineen haltioiden johtaja oli sitä mieltä, että lohikäärmeestä, joka pystyy omaksumaan minkä tahansa hahmon, tulisi takuulla ylivoimainen "ase" muualla maailmassa. Muuntautumiskykynsä lisäksi niillä saattoi olla telepaattisia kykyjä, taito manipuloida toisia ja jotkut olivat jopa haltioiden avustuksella opetelleet loitsuja. Niinpä pienestä muuttuja joukosta alettiin koulia

taitavia salametsästäjiä ja palkkamurhaajia, jotka soluttautuivat ihmisten ja kääpiöiden sekä myös haltioiden keskuuteen. Tästä ei kulunutkaan enää kauaa kun joka puolella eri valtakuntia alettiin pelätä ja valmistautua sotaan, jollaista ei ollut koskaan ennen nähty.

Aluksi surmia tapahtui vain paikoitellen siellä täällä, mutta vähitellen pienet riidat kärjistyivät niin suuriksi, että eri kansojen kansalliskaartienkin oli pakko puuttua niihin. Ihmiset taistelivat kääpiöiden rinnalla haltioita ja lohikäärmeitä vastaan, mutta haltioiden ja lohikäärmeiden ylivoima oli niin suuri, että edellä mainittuja kuoli sodassa eniten. Kaikki lohikäärmeet eivät kuitenkaan olleet haltioiden puolella vaan osa parantajista ja saalistajista oli myös ihmisten taistelujoukoissa. Muuttujat joka puolella olivat kylväneet vihaa ja sekasortoa ihmisten, kääpiöiden sekä haltioiden keskuuteen. Kun ihmiset löysivät muuttujien piilopaikan, tilanne oli jo niin sietämätön, että muuttujien ja heidän parissaan elelevän haltiasuvun, (jonka nimeä ei kukaan edelleenkään muista) oli pian löydettävä uusi elinympäristö tai muuten koko uusi lohikäärmelaji kuolisi sukupuuttoon. Haltiat olivatkin työskennelleet jo jonkin aikaa erään projektin parissa ja nyt näytti siltä, että tunnelin päässä oli vihdoinkin pieni valon pilkahdus. He olivat löytäneet kauan kadoksissa olleen, jo melkein unohdetun portaalin.

Nykyään maailmassa vallitsee erilainen muistikuva tuosta sodasta. Ainakin ihmiset ovat halunneet kertoa jälkipolvilleen tarinaa, jossa haltiat ja lohikäärmeet, ilman muuttujia, aloittivat sodan. Muuttujia pidettiin ehkä niin vaarallisen petollisina, että heidät on haluttu unohtaa historiasta kokonaan. Yksi syy heidän "unohtamiselleen" saattaa olla myös se , että jotkut uskovat heitä olevan vielä olemassa. Kaksi tummaa hahmoa istuu suuren pöydän ääressä. On pilkkopimeää, vain taivaalta kajastava puolikuu heijastaa valoa ikkunasta jättimäiseen saliin, jonka katto tuntuu hipovan pilviä. Hahmot ovat molemmat miehiä. Kumpikin on pukeutunut pitkään, väljään kaapuun. Toisella on päässään huppu, mutta toisen pitkät, valkoiset hiukset tuntuvat antavan jopa hiukan valoa muuten niin kolkkaan tilaan. Valkohiuksinen mies, joka on noin neljäkymmenen tienoilla kohottaa puolillaan olevan viinipikarinsa ja sanoo hiljaa, melkein kuiskaten: "Blake, tiedät mitä varten olemme täällä. Olen valinnut sinut erittäin tärkeään ja henkilökohtaiseen tehtävään. Olen varma, että pystyt tähän, etkä tuota minulle pettymystä."

"Kyllä Herrani. Lupaen hoitaa tehtäväni ja tuoda tytön tänne ehjin nahoin." Sanoo Blake´ksi kutsuttu mies ja hymyilee huppunsa alta. Hän ottaa pitkän kulauksen viiniä pikaristaan ja hymähtää: "Kuinka vaikeaa nuoren tytön suostuttelu nyt voi olla."

Toinen mies on nähnyt Blaken omahyväisen ilmeen, vaikka on niin hämärää, ettei heidän kasvojaan luulisi erottavan, hän murahtaa vihasesti vaikka puhuu yhä hiljaa: "Ymmärrätkö sinä ollenkaan kuinka tärkeää tämä on minulle? Sinun on selitettävä tytölle kuka hän oikeasti on. Ja tehtävä se niin, että hän vielä suostuu lähtemään mukaasi. Pystytkö varmasti siihen?"

"Tottakai Herrani. Olenhan muuttuja, aivan kuten tekin. Kukaan ei takuulla osaa epäillä mitään. Eihän tämä minun ensimmäinen tehtäväni ole."

"Tämä ei ole vain soluttautumistehtävä, eikä mikään salamurhaoperaatio. Ymmärrätkö, että tässä on kyseessä lajimme tulevaisuus. Vain tytön avulla voimme taata lajimme jatkuvuuden, ja tietysti sen että saat pitää pääsi kunhan vain tuot hänet vahingoittumattomana minulle." Tämän sanottuaan valkohiuksinen, viininpunaiseen kaapuun pukeutunut mies nousee tuolistaan ja kävelee pöydän vastakkaisella puolella olevan miehen luo. Pöytä on melkein kymmenen metriä pitkä. Hän ojentaa Blakelle kultaisen medaljongin, joka hehkuu sinisenä. "Tämä auttaa sinua löytämään tytön. Se alkaa hehkua punaista valoa kun olet hänen lähetyvillään ja saa sinut polttamaan melkein kätesi kun hän on niin lähellä, että voit nähdä tai jopa haistaa hänet. Hän nimittäin ei

ole tavallinen tyttö, vaikka siltä näyttääkin. Mutta sinä kyllä tunnistat hänet helposti. Olethan hänen kaltaisensa."

Blake ottaa Herransa ojentaman medaljongin ja pistää sen taskuunsa. Hän laskee huppunsa alas ja haroo sormillaan mustana kiiltäviä tuuheita hiuksiaan, katsoo vielä viimeisen kerran harmaanvihreillä silmillään Herransa ja sanoo:" Lupaen, että teen kaikkeni tytön suojelemiseksi. Ja vaikka matka tänne on pitkä ja vaikea, pääsemme kyllä ajoissa perille, Javier."

"Saat luvan teititellä minua vasta kun olen katsonut tytärtäni ensimmäistä kertaa silmiin. Mene." Tämän sanottuaan Herra, Javier nostaa kätensä pystyyn merkiksi keskustelun loppumiselle ja osoittaa ovea. Blake nostaa pikarinsa vielä kerran huulilleen ja laskee sen sitten hitaasti pöydälle. Hänen saappaansa kopisevat hiljaa mustassa marmorilattiassa kun hän kiiruhtaa reippain askelin kohti suurta teräksistä kaksoisovea. Astuessaan ulos palatsista hyiseen, jo loputtomalta tuntuneeseen talveen, Blake miettii tehtävänsä vaativuutta ja sitä voisiko yksi tyttö todella pelastaa heidät ja tämän maan ikuiselta talvelta. Hän yrittää valaa itseensä uskoa vaikka hänen omapäisyytensä meinaa aina olla eri mieltä hänen Herransa kanssa. Blake kuitenkin luottaa Herransa näkemyksiin asioista. Onhan hän ollut heidän johtajansa jo vuosisadan ajan, siitä asti kun he asettuivat asumaan Deynariukseen.